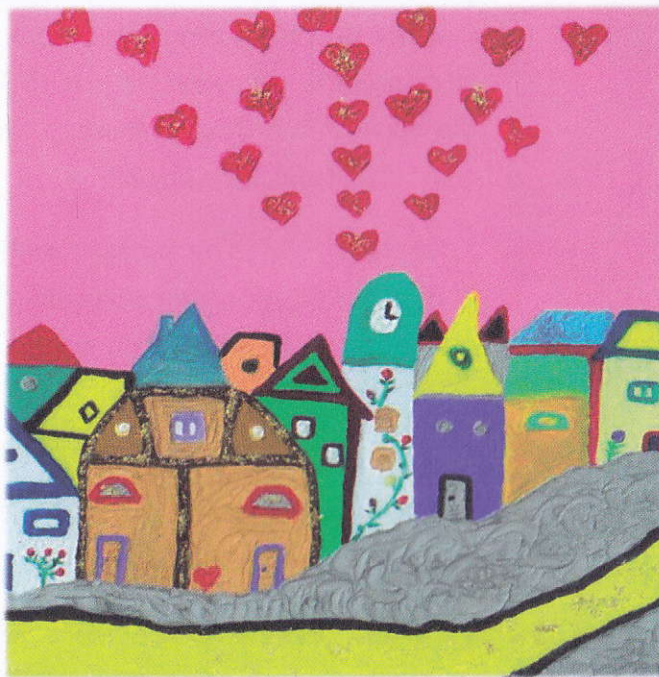

Fericirea ta este fericirea mea

15 povești
scrise de Felicia Lazăr

Total Publishing
București, 2019

Povestea 1. Orașul în care plouă cu iubire

A fost odată ca niciodată un orășel în care, uneori, cerul era roz și ploua cu inimi roșii sclipitoare, inimi care, atunci când atingeau ceva sau pe cineva, se transformau în iubire. Locuitorii orășelului erau din această cauză foarte fericiți și trăiau în pace unii cu alții: elefanții cu bufnițele, pisicile cu papagalii, iar văcuțele oricum se înțelegeau cu toată lumea. Drumul prin acest orășel era special. El fusese traversat de către Dorothy și prietenii ei și se putea vedea tocmai din cosmos pentru că era poleit cu aur și avea marginea negru-tăciune. În ziua aceea, memorabilă pentru animăluțele noastre, Dorothy s-a oprit la cofetăria din colț

unde a păpat cu poftă un ecler, a băut o limonadă rece și a povestit peripețiile ei în drumul spre Oz. Mult timp după plecarea lor, seara, la culcare, mamicile și tăticii trebuiau să-și asculte răbdători copilașii care, cu ochii sclipind, povesteau ceea ce ei credeau că urma să i se întâmple fetei cu pantofii roșii.

Vezi tu, orășelul nostru, datorită cerului roz, era protejat de gândurile negre și tare mult ar fi suferit copilașii dacă ar fi știut prin câte încercări grele și periculoase a trecut Dorothy a noastră...

Povestea 2. Zâna Soarelui, a Zilei

Era luni dimineață și soarele strălucea încrezător pe cer, încălzind și trezind la viață acoperișul fiecărei căsuțe colorate. Prin acoperiș, razele intrau în dormitoarele copiilor și îi pupau de trezire pe ochișorii adormiți.

Odată pupați, copiii deschideau ochii și știau că începe o nouă zi, plină de aventuri și distracție.

Ceea ce ei nu știau era că sărutul de trezire era dat de Zâna Soarelui, a Zilei!

Am crede că unii copii erau mai somnoroși și nu vroiau să se

trezească, dar, de fapt, ei își doreau mai mulți pupici dulci de la zâna lor preferată. Atunci ea se pune pe gâdilă în talpă și prichindelul se trezea râzând și cu multă poftă de viață.

Când toți copiii aveau ochii deschiși, zâna noastră își pune rochița roșie cu buline negre și cu mânuțele ei gingașe, împrăștia floricele și bucurie deasupra orașelului.

Acum, ziua putea să înceapă cu adevărat.

